

РЕШЕНИЕ

№ 41988

гр. София, 15.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 67 състав, в
публично заседание на 25.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Лилия Йорданова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разглежда дело номер **9362** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.145- чл.178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.
Образувано е по жалба на Б. Р. А., ЕГН [ЕГН] с адрес [населено място], [жк], [жилищен адрес] с електронен адрес за уведомяване [електронна поща] против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №229з-1537/02.09.2025г, издадена от полицейски инспектор при 05 РУ СДВР, с която на Б. А. е наложена принудителна административна мярка по чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП-прекратяване на регистрацията на МПС, с табели с рег.№SB21ZZN за срок от 6 месеца и са отнети СРМПС част II № 41806722232 и табели с рег № SB21ZZN.
В жалбата съдът е сезиран с отделно искане, направено на основание чл. 166, ал.4 от АПК, да постанови спиране на изпълнението, което е и предмет на настоящото производство. С Определение №29230/05.09.2025г съдът е оставил без уважение искането на жалбоподател за спиране предварително изпълнение на ЗППАМ №229з-1537/02.09.2025г. Определението е влязло в сила на 18.09.2025г.
Жалбоподателят оспорва материалноправното твърдение, че той лично е управлявал автомобила със СУМПС, издадено от О. кралство Великобритания, след изтичане на допустимия 3-месечен срок на ползване на чуждестранното СУМПС в България. Посочва, че е правоспособен водач, притежаващ валидно свидетелство за управление, издадено от О. кралство на 21.09.2021г със срок на валидност и същото отговаря на изискванията на Конвенцията за движението по пътищата от 1968г, по която РБ и Великобритания са страни. Конкретно твърди, че заповедта се основава на твърдение, че е изтекъл тримесечният срок за управление с чуждестранно свидетелство, което не отговаря на истината, заявява, че в РБ е влязъл за първи път на 09.06.2025г, а на 18.07.2025г е напуснал страната и впоследствие отново е влязъл в РБ от Гърция. Горното се

доказва с приложения към жалбата винетки, фактури, банкови извлечения и други платежни документи, следователно тримесечният срок по чл.162, ал.1 от ЗДвП не е изтекъл. На следващо място твърди, че издадената ЗППАМ не съответства с целта на закона. Към жалбата прилага копие на СУМПС, издадено от О. кралство на 29.10.2021г, валидно до 28.10.2031г, копие на международен паспорт, съдържащ гранични печати за влизане в Република С., копия от фактури и винетки, отразяващи движението му извън РБ.

В съдебно заседание, жалбоподателят редовно призован се явява лично, който поддържа жалбата и моли съда да отмени оспорената заповед за налагане на ПАМ, тъй като от представените писмени доказателства към жалбата се установява, че не са минали 3 месеца от прибирането му в РБ до датата на проверката -02.09.2025г.

Ответникът, редовно призован, не се явява, не се представлява, на 24.11.2025г са представени писмени бележки от пълномощник, с които оспорва изцяло като неоснователна и недоказана жалбата. Искане се от съда да постанови решение, с което да отхвърли жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не взема становище по жалбата.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

С атакувания в настоящото производство индивидуален административен акт – заповед № 229з-1537/02.09.2025 г., издадена от М. М., на длъжност командир отделение в 05РУ при СДВР е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б "а" от ЗДвП - прекратяване на регистрацията на собствения на Б. А., л. а марка БМВ Х., с рег. № SB21ZZN.

За да постанови атакуваната заповед, административният орган е приел въз основа на съставен АУАН №GA3723870/02.09.2025г., че Б. Р. А., като водач на процесното ППС е управлявал същото с чуждестранно свидетелство без да е подменено след пребиваване повече от 3 месеца, представляващо нарушение на чл. 162, ал. 1 от ЗДвП.

Не е спорно между страните, а това се установява и от представените по делото доказателства, че жалбоподателят е собственик на процесния автомобил. В цитирания АУАН, като мотиви за издаването му е отразена посочената по-горе фактическа обстановка, обосноваваща нарушение на чл. 162, ал. 1 от ЗДвП.

Към делото са приобщени писмените доказателства, представляващи цялата административна преписка по издаване на обжалваната заповед, както и допълнително представени такива от страна на ответника. От страна на жалбоподател са представени писмени доказателства - копие на СУМПС, издадено от О. кралство на 29.10.2021г, валидно до 28.10.2031г, копие на международен паспорт, съдържащ гранични печати за влизане в страната, копия от фактури и винетки, отразяващи движението му извън РБ с процесния автомобил.

При така установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи:

На основание чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът извърши проверка за наличието на претендираните с жалбата основания за отмяна на оспорената заповед и провери служебно законосъобразността на същата на всички останали основания, визирани в чл. 146 от АПК.

Жалбата е подадена от лице с надлежна процесуална легитимация, чийто интерес е засегнат от оспорения индивидуален административен акт. Същата е подадена в установения от чл. 149, ал. 1 от АПК преклузивен срок за обжалване и отговаря на изискванията на чл. 150 и чл. 151 от АПК, което обуславя нейната процесуална допустимост.

Разгледана по същество е основателна по следните съображения:

По валидността на акта:

Съобразно разпоредбата на чл. 23 ЗАНН, органите, които налагат принудителните

административни мерки се уреждат в съответния закон. Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Контролът по спазването на правилата за движение от всички участници в движението и техническата изправност на движещите се по пътя пътни превозни средства се осъществява от служби на МВР, определени от министъра на вътрешните работи /чл. 165, ал. 1, т. 1 ЗДвП/. По делото е приложено удостоверение рег.№513р-80516/30.07.2025г, съгласно което мл.експерт М. М. е назначен на длъжност командир на отделение в група Охрана на обществения ред на сектор Охранителна полиция към 05 РУ при СДВР, съгласно Заповед №513з-12481 от 12.12.2023г на директор на СДВР. Приложена е и Заповед № 513з-6400/07.07.2023 г. на директора на СДВР, с която са оправомощени да прилагат ПАМ по ЗДвП полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗДвП. Съдът приема, че заповедта е издадена от компетентен орган.

Процесната заповед отговаря на изискванията на чл. 59 от АПК. Същата е издадена в законоустановената писмена форма и съдържа всички задължителни реквизити, включително фактическите и правните основания, послужили за издаването ѝ, с оглед на което не са налице основания същата да бъде призната за нищожна.

По материалната и процесуалната законосъобразност на акта:

Съгласно чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка - прекратяване на регистрацията на моторно превозно средство за срок от шест месеца до една година на собственик, който управлява МПС без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства.

Видно от мотивите на процесната заповед за прилагане на принудителна административна мярка, административният орган е приел, че жалбоподателят е управлявал личния си лек автомобил с чуждестранно СУМПС, издадено от Великобритания, без същото да е подменено след пребиваване повече от три месеца на територията на Република България.

В АУАН, въз основа на който е издадена процесната заповед, е записано, че водачът притежава СУМПС, издадено от Великобритания, както и че при извършена справка в системата за граничен контрол е установено, че лицето е напускало територията на България през м. август 2024г. В акта е посочено, че е нарушена разпоредбата на чл.162, ал.1 от ЗДвП – българският гражданин управлява МПС с чуждестранно национално свидетелство, без да е подменено след пребиваване повече от 3 месеца. По делото от страна на жалбоподател е представено копие на СУМПС № FH36350602, със срок на валидност до 28.10.2031 г., издадено на 29.10.2021 г. /лист 11 от делото/, което е било валидно към датата на извършване на полицейската проверка – 02.09.2025 г. По делото безспорно е установено, че при извършената полицейска проверка лицето е представило чуждестранно СУМПС, издадено от Великобритания. От страна на ответник са представени доказателства /приложена е справка за пътуване на лице-български гражданин за периода от 01.01.2023 г. до 22.10.2025 г. на лист 50 от делото/ за датите на влизания/излизания от страната, от която е видно, че последното влизане в страната на жалбоподател е на 13.04.2024г през ГКПП Аерогра С., а последното излизане от РБ е осъществено на 31.08.2024г през ГКПП К.

Шосе.

Според настоящия състав жалбоподател е правоспособен водач, притежаващ свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство.

На 31.01.2020г. влиза в сила Споразумението за оттеглянето на О. кралство Великобритания и С. И. от Европейския съюз и Европейската общност за атомна енергия, при което О. кралство напуска Европейския съюз. Последва преходен период до 31.12.2020 г., през който правото на ЕС продължава да действа за Великобритания. С изтичането на този единадесетмесечен преходен период, считано от 01.01.2021г., по отношение на О. кралство вече не са приложими нормите на правото на ЕС. Съответно, тъй като беше член на ЕИП производно от членството си в ЕС, Великобритания престана да бъде договаряща страна по Споразумението за ЕИП на 31.01.2020 г., но запази правата си по Споразумението до изтичането на преходния период до 31.12.2020г. Междувременно, договарящите страни по Споразумението за ЕИП - членове на ЕАСТ сключиха отделно Споразумение за разделяне с О. кралство на 28.01.2020 г., което до голяма степен преповтаря релевантните части от съдържанието на Споразумението за оттеглянето на О. кралство от ЕС. От изложеното следва, че считано от 01.01.2021 г. Великобритания не е договаряща страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство и издадените от нея свидетелства за управление на МПС не са издадени от държава-членка на ЕС, нито от държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство.

Съдът намира, че настоящата хипотеза се развива съобразно Конвенцията за пътно движение от 1968г., която е част от международното публично право, създадена от Организацията на обединените нации, а не в рамките на Европейския съюз. Както Република България, считано от 28.12.1978 г., така и О. Кралство, считано от 28.03.2018 г. са договарящи страни по Конвенцията и по силата на чл. 41, ал. 2 б. "б" от същата, изведеното в чл. 161 ал. 1 т. 1 от ЗДвП свидетелство за управление на МПС, издадено в една от двете държави е валидно на територията на другата, ако отговаря на изискванията на Приложение № 6 на конвенцията. Макар и напуснало Европейския съюз и Европейското икономическо пространство, О. Кралство продължава да е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата. Издадените във Великобритания свидетелства за управление на моторни превозни средства (СУМПС) отговарят на приложение № 6 към тази конвенция.

В случая няма застъпено твърдение, че издаденото от Великобритания СУМПС на Б. Р. А. не отговаря на приложение №6 от Конвенцията, на изискванията за форма, език, срок на валидност и категории превозни средства, за чието управление е издадено, поради което следва да се счита, че то е валидно за територията на България към датата на проверката на 02.09.2025 г.

Съдът приема за неправилен изводът на административния орган, че лицето пребивава на територията на Република България повече от три месеца, поради което е било длъжно да подмени СУМПС, в съответствие с изискването на чл. 162, ал. 1 от ЗДвП в приложимата редакция на закона, според който българските граждани могат да управляват моторни превозни средства на територията на Република България с чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария, в срок до 3 месеца от датата на влизането им в страната.

Принципно неизпълнението на задължението по чл. 162, ал. 1 от ЗДвП не лишава водача от правоспособност да управлява МПС, но същият губи правото да управлява МПС на територията на страната, тъй като не притежава валидно СУМПС по смисъла на националното законодателство. Тоест управлението на МПС от водач в хипотезата на чл. 162, ал. 1 ЗДвП – с

чуждестранно СУМПС, след изтичане на тримесечния срок от датата на влизането му в страната, е равнозначно на управление на МПС без свидетелство за правоуправление. В случая в АУАН не е коментирана датата на влизането на жалбоподател в страната, а датата на последното му излизане м. август 2024г, като липсва анализ за това как е преценено, че е нарушена цитираната норма с факта на излизането на жалбоподател от страната, респ. как е достигнат до извод, че жалбоподател е пребивавал повече от 3 месеца в страната. Вярно е, че съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, редовно съставените по този закон актове имат доказателствена сила до доказване на противното. От жалбоподателя в тази връзка са ангажирани доказателства, оборващи констатациите в съставения АУАН. Видно от представено копие на задграничен паспорт, лицето е влязло в страната на 09.06.2025г, което се удостоверява със заверката в паспорта, извършена преди влизането му в страната. От приложени винетни такси жалбоподател на дата 09.06.2025г е видно, че е заплатена едnodневна винетна такса, валидна за У. за същия свой автомобил с регистрационен номер SB21ZZN. Представена е едномесечна винетна такса, валидна за РБ на същото превозно средство с посочен период на използване 09.06.2025г-08.07.2025г. Следователно са оборени констатациите, че лицето е пребивавало в страната повече от три месеца и е следвало да подмени свидетелството си за управление на МПС. Съдът приема, че не са били налице предпоставките за издаването на процесната заповед за прилагане на принудителна административна мярка, визириани в чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП. Жалбоподател е влязъл в страната на 09.06.2025г и към момента на проверката 02.09.2025г не е изтекъл тримесечният срок за управление с чуждестранно свидетелство.

Тъй като не се установяват изискуемите предпоставки за прилагане на процесната ПАМ, то оспорената заповед е издадена в несъответствие с материалния закон и следва да се отмени.

Мотивиран така и на основание чл.172, ал.2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Б. Р. А. Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №229з-1537/02.09.2025г. на полицейски инспектор при 05 РУ СДВР, издадена на основание чл.171, т.2а, б.А от ЗДвП.

На основание чл.172, ал.5 от ЗДвП решението е окончателно.

СЪДИЯ: